

Гаррі замкнув матір у комірчині. Гарольде. Будь ласка. Тільки ж не телевізор знову. Добре, добре, відчинив двері Гаррі, тоді перестань нити. Він пішов через кімнату до телевізора на підставці. І не діставай мене. Він висмикнув вилку з розетки й від'єднав різки антени. Сара повернулася до комірчини й зачинила двері. На якусь мить Гаррі втупився поглядом у ті двері. Ну то сиди там, якщо хочеш. Він штовхнув підставку на коліщатах, вона покотилась і ривком спинилася, ледь не перекинувшись. Якого дідька? Він подивився вниз і побачив ланцюг для велосипеда, що протягнувся від сталевий ручки на боці телевізора до батареї. Він зиркнув на комірчину. Що ти ото собі надумала? Нащо цей ланцюг? Ти хочеш, щоб я рідній матері розбив телевізор? Чи видер батарею? — Вона німо опустилася на підлогу комірчини — і, може, підірвав будинок? Хочеш зробити з мене вбивцю? Рідного сина? Свою плоть і кров? **ЩО ТИ ЗІ МНОЮ РОБИШ????** Гаррі став перед дверима комірчини. **ЗІ СВОЇМ РІДНИМ СИНОМ!!!!** З-під дверей комірчини поволі виткнувся тоненький ключик. Гаррі зачепив його нігтем, а тоді підхопив з підлоги. Чого тобі завжди треба морочити мені голову, радихриста, завжди треба вкладати мені в думки цю гімняну провину? Хіба тобі й діла нема до моїх почуттів? Нащо тобі треба так ускладнювати мені життя? Нащо... Гарольде, я не хотіла. Той ланцюг

не від тебе. То проти злодіїв. А чого ж ти мені про це не сказала? Він же мало не перекинувся. У мене ледь серце не стало. Сара сиділа в темряві й хитала головою. Я хочу тобі добра, Гарольде. Тоді чого ж ти не виходиш? Гаррі смикав ручку, грюкав дверима, але двері були замкнені зсередини. Він скинув угору руки від розпачу й огиди. Бачиш, про що я кажу? Ти завжди мені так допікаєш. Він підійшов до телевізора, відімкнув ланцюг, а тоді знов обернувся до комірчини. Нащо ти завжди робиш із цього казна-що? Га? Просто щоб перекласти на мене цю гімняну провину, так? Так???? — Сара розгойдувалася вперед і назад — ти ж знаєш, що отримаєш його назад через кілька годин, але тобі аби мене присоромити. Він подивився на комірчину — Сара мовчки розгойдувалася, — а тоді махнув руками, та до дідька це, і поштовхав підставку з телевізором до виходу з квартири. Сара чула, як підставка котилася по підлозі, чула, як двері відчинилися й зачинилися, і продовжувала розгойдуватися вперед-назад, сидячи із заплющеними очима. Це не насправді. Вона нічого не бачила, а значить, нічого не сталося. Вона сказала Сеймурові, своєму чоловікові, котрий уже давно помер, що нічого цього насправді не сталося. А якби й сталося, то все буде гаразд, тож не хвилюйся, Сеймуре. Це як перерва на рекламу. Скоро вона закінчиться й почнеться хороша програма, Сеймуре. Усе буде добре. Врешті-решт, усі програми хороші. Напарник Гаррі, темношкірий хлопець на ім'я Тайрон С. Лав — усе правильно, так мене й звуть, і Тайрон С. не лаває нікого, крім себе, — чекав у коридорі, жуючи батончик «Снікерс». Вони без проблем викотили телевізор з будинку, і Гаррі привітався з усіма

ентами¹, що на подвір'ї вигрівались на сонечку. Але далі було важче — проштовхати клятий апарат три квартали до ломбарду і не розбити його, не дати якось малому йолопу в нього врізатися, пильнувати, щоб коліща не вскочило в яму чи не підстрибнуло на смітті, щоб телевізор не перекинувся, а довбаний столик не розвалився, — це вимагало терпіння й наполегливості. Тайрон утримував телевізор рівно, а Гаррі штовхав і направляв. Тайрон також дивився вперед і попереджав Гаррі про великі обривки паперу й мішки зі сміттям, які могли становити загрозу для швидкого й безпечного завершення їхньої місії. Вони схопили конструкцію з обох боків, щоб спустити з тротуару на дорогу, й знову підняли на тротуар з другого боку вулиці. Тайрон нахилив голову й оглянув телевізор згори вниз. Чорд, пацан, ящик став якийсь пошарпаний. Яка різниця, чи тобі не все одно? Та хай хоч волоссям поросте, аби за нього філки дали.

Містер Рабінович похитав головою, коли побачив, як вони запихають телевізор у його ломбард. О, і столик таки теж. Гей, що ти фід мене хочеш? Я не можу шлепати його на своїй спині. У тебе є друг. Він таки міг би допомогти. Гей, пацан, я тобі не якийсь шлепер. Гаррі захихотів і похитав головою, диви, який з тебе жид. Та все одно, їй так легше буде дотягти його додому. Оце пацан, завжди дума, як допомогти мамці. Ой, який хороший син. Але гониф². Ти їй потрібен, як лосю фішалка для капелюхіф. Ворушися, Ейб, ми поспішаємо. Давай нам філки. Бігом, бігом... Уфесь час

¹ Ента (пох. з їдишу) — пліткарка, жінка, що пхає носа в чужі справи.
(Тут і далі прим. пер.)

² Гониф (пох. з їдишу) — злодій, негідник.

бігом, і він почовгав за прилавок, уважно оглянув усі олівці, перш ніж вибрати один для запису. У фас же такі фажлифі спрафи, що сфіт розпадеться, якщо фсе не зробити ще фчора. Він клацнув язиком, похитав головою, повільно перерахував гроші... двічі... тричі... Ейб, та годі вже. Ну ти таке бачив? Лизькає пальці й рахує ті фильки знов і знов, наче їх побільшає чи поменшає. Сам собі не довіря. Чорд.

Містер Рабіновіц віддав гроші Гаррі, а той розписався у книзі. Зробіть мені ласку, перекотіть його туди?

Чорд. Знаєш, братан, як я тебе бачу, то чогось завжди надриваю свою ніжну сраку. Вони відіпхнули телевизор у куток і подалися геть.

Містер Рабіновіц дивився на них, хитав головою й клацав язиком, а тоді зітхнув, щось не так... це фже не кошерно, просто не кошерно.

Чорд. Нащо нам туди пертися, пацан? Чого тобі хочеться туди пертися? Тому що там з дурманом видають ще й картку постійного покупця. Знаєш що, Гаррі? Ти наївний. Не тре дуркувати, коли говориш про таку серйозну штуку, як дурман. Особливо коли говориш про мій дурман. До твого мені діла немає. Тільки до мого. Що такого доброго в тутешньому дурмані? Пацан, ти про що? Тут стільки ж точок, скільки й там. Можна навіть узяти в когось іншого. Іншого? Так, малий. Можна просто йти по вулиці й дивитись, де тримають пальця в носі, хто як киває головою, і ми дізнаємося, де є добрий дурман, і не просто добрий, а кайфова дурня, братан. І так ми не викинемо гроші на таксі. Таксі? Хтось помер і лишив тобі спадок? Ці гроші ми пустимо на дурман, а ні на яке не таксі. Спочатку задовольняєш потреби, а тоді вже роззявляєш пельку на розкоші.

Чорд. Ти хоч, щоб ото я їхав у тому драному метро з бухариками й збоченцями? Бляха. Та ти здурів. Тебе обдеруть раніш, ніж ти кудись доїдеш. Гей, пацан, не треба мені отих гімняних старих пісень про ледачу чорну сраку. Тайрон реготнув, пацан, якщо нам уже конче кудись їхати, то дай мені перше дзенькнути моєму дружбанові Броуді й спитатися, що в нього є. Дай монетку. Ти припух, відколи тобі треба монетки, щоб подзвонити? Гей, пупс, я не сратимуся з телефонними компаніями. Гаррі сперся на телефонну будку, а Тайрон згорбився біля телефону й почав щось по-змовницьки нашіптувати. За якусь хвилину він поклав трубку й вийшов з будки з широченною либою на все лице. Гей, пацан, закрій рота, а то осліпну. Ах ти ж блідозадий засранець. Ти точно не вижив би на плантації. Тайрон пішов далі, і Гаррі його наздогнав. Ну то що? Мій дружбак каже, що має бомбову дурню, малий, і він прибереже, щоб і нам в ложку щось крапнуло. Вони виходили з метро окремо. Тайрон пішов далі по вулиці, Гаррі трохи пороззирався, а тоді зайшов у кав'ярню за кілька будинків від метро. Район був повністю, абсолютно чорний. Навіть копи в штатському були чорні. Гаррі завжди здавалося, що він надто впадає у вічі, коли сидить у кав'ярні, п'є слабосмажену каву і їсть шоколадний пончик. Це було єдиною гіркотою в тому, щоб купувати у Броуді. В нього зазвичай була хороша дурня, але Гаррі не міг піти далі цієї кав'ярні, бо інакше засвітив би їх і все зірвав би, або, що майже так само погано, йому могли проломити голову. Взагалі-то, розумно було б залишитися на своєму районі, але Гаррі не міг витримати такої відстані від грошей і дурні. Йому й тут було так зле, що м'язи шлунка скорочувалися, тривога повзала по тілу,

22 а горло стискало від знайомого смаку, але тут було в мільйон разів краще, ніж сидіти в себе.

Гаррі замовив ще чашку кави з пончиком і трохи розвернувся на стільці, аж тут поруч сів коп, чорніший за його пончик і більший за вантажівку «Мак». О Господи, ну кому ще могло так, трясця, пощастити, як не мені. Хочеш розслабитися, сидиш собі каву попиваєш, а довбаний бабуїн сідає собі поруч. Чорт! Він сьорбнув кави й глянув на пістолет у кобурі, міркуючи, а що б сталося, якби він раптом вихопив його у копа й почав стріляти, бах, бах, і зніс би курвиному сину макітру к бісовій матері, а тоді кинув би на прилавок гроші й сказав би дівці залишити здачу собі, і пішов би геть, а може, він міг би тихцем витягти зброю й подати копові, питаючи, чи це не його, бо я щойно побачив її на підлозі, може, ви погано за нею дивитесь, а ще ржака була б, якби винести ту кляту залізяку звідси й вислати комісару поштою, із запискою, що з неї пришили кількох чуваків і що треба краще дивитися за своїми цяцьками... так, це було б смішно, і він подивився на здоровенного курвиного покидька, що сидів поруч і пасталакав з дівкою за прилавком, і так гиржав, що аж його чорна срака трусилася, і Гаррі реготнув собі під носа, і уявив, що б цей коп подумав, якби знав, що його життя було у Гаррі в руках, а тоді Гаррі помітив розмір долоні, що стискала чашку, і зрозумів, що вона більша за довбаний баскетбольний м'яч, тож він запхав у рот решту пончика, залив його кавою й повільно вийшов з кав'ярні, спиною відчуваючи ту лягаву гору, тим часом як Тайрон просувався до спуску в метро.

Тайронова хата була не більш ніж просто кімната з раковиною. Вони сиділи за круглим столиком, їхні